

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia) la
15 noiembrie 2018 – Vivendi SA/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni**

(Cauza C-719/18)

(2019/C 103/10)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Vivendi SA

Pârâtă: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Întrebările preliminare

- 1) Deși statele membre au posibilitatea de a stabili cazurile în care întreprinderile ocupă o poziție dominantă (cu consecința impunerii unor obligații specifice în sarcina acestora), dispozițiile articolului 43 alineatul 11 din d.lgs. 31.7.2005, n. 177 [Decretul legislativ nr. 177 din 31 iulie 2005], în versiunea în vigoare la data adoptării deciziei atacate, potrivit căruia „[i]ntreprinderile, inclusiv prin intermediul unor societăți controlate sau afiliate, ale căror venituri din sectorul comunicațiilor electronice, astfel cum este definit la articolul 18 din decreto legislativo 1° agosto 2003, n. 259 [Decretul legislativ nr. 259 din 1 august 2003], depășesc 40 % din veniturile totale din acel sector nu pot obține din sistemul integrat al comunicațiilor venituri care să depășească 10 % din veniturile din sistemul respectiv”, sunt sau nu sunt incompatibile cu dreptul Uniunii Europene și, în special, cu principiul liberei circulații a capitalurilor consacrat la articolul 63 TFUE? Cele de mai sus, întrucât – prin trimiterea la articolul 18 din Codice delle comunicazioni elettroniche [Codul comunicațiilor electronice] – sectorul în discuție este limitat la piețele susceptibile de reglementare ex ante, în pofida faptului că experiența comună arată că informațiile (al căror pluralism este urmărit prin această normă) sunt vehiculate într-o măsură tot mai mare prin utilizarea internetului, a calculatoarelor personale și a telefoniei mobile, în așa măsură încât poate face nerezonabilă excluderea din sectorul menționat, în special, a serviciilor cu amănuntul de telefonie mobilă, doar pentru că sunt prestate în regim deplin de concurență. Aceasta ținând seama și de faptul că autoritatea menționată anterior a delimitat granițele sectorului comunicațiilor electronice, în scopul aplicării articolului 43 alineatul 11 citat anterior, chiar cu ocazia procedurii supuse examinării, luând în considerare numai piețele cu privire la care a fost efectuată cel puțin o analiză de la intrarea în vigoare a Codului comunicațiilor electronice, așadar din anul 2003 până în prezent, și cu venituri rezultate din ultima evaluare utilă, efectuată în anul 2015.
- 2) Principiile protecției libertății de stabilire și liberei prestări a serviciilor, consacrate la articolele 49 și 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), articolele 15 și 16 din Directiva 2002/21/CE [privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice] ⁽¹⁾, principiile protecției pluralismului și a libertății de exprimare, precum și principiul proporționalității, propriu dreptului Uniunii Europene, se opun aplicării unei reglementări naționale privind serviciile mass-media audiovizuale și radiofonice publice precum reglementarea italiană prevăzută la articolul 43 alineatele 11 și 14, potrivit căreia veniturile relevante pentru determinarea celui de al doilea prag de excludere de 10 % se raportează și la întreprinderi care nu sunt controlate și nici supuse unei influențe dominante, ci sunt doar „afiliate” în sensul articolului 2359 din codice civile [Codul civil] (la care face trimitere alineatul 14 al articolului 43), deși rezultă că nu poate fi exercitată față de acestea din urmă nicio influență cu privire la informațiile care trebuie să fie difuzate?

- 3) Principiile libertății de stabilire și liberei prestări a serviciilor, consacrate la articolele 49 și 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), articolele 15 și 16 din Directiva 2002/21/CE, principiile protecției pluralismului surselor de informare și a concurenței în sectorul radioteleviziunii, prevăzute de Directiva 2010/13/UE privind serviciile mass-media audiovizuale ⁽²⁾ și de Directiva 2002/21/CE, se opun unei reglementări naționale cum este d.lgsl 177/2005 [Decretul legislativ 177/2005], care, la alineatele 9 și 11 ale articolului 43, supune unor praguri de excludere foarte diferite (de 20 % și, respectiv, de 10 %) „entitățile care au obligația să se înscrie în registrul operatorilor de comunicații, creat în temeiul articolului 1 alineatul 6 litera a) punctul 5 din legea 31 iulie 1997, n. 249 [Legea nr. 249 din 31 iulie 1997]” (și anume entitățile care beneficiază de o concesiune sau de o autorizație acordată în temeiul reglementării în vigoare de autoritatea menționată anterior sau de alte administrații competente, precum și concesionarii de publicitate difuzată în orice mod, întreprinderile din sectorul editorial etc. prevăzute la alineatul 9), în raport cu întreprinderile care își desfășoară activitatea în sectorul comunicațiilor electronice, astfel cum a fost definit anterior (la alineatul 11)?

⁽¹⁾ Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru) (JO 2002, L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195).

⁽²⁾ Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (JO 2010, L 95, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Monomeles Protodikeio Lasithiou (Grecia) la 4 decembrie 2018 – M.B. alții/Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou”

(Cauza C-760/18)

(2019/C 103/11)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Monomeles Protodikeio Lasithiou (Grecia)

Părțile din procedura principală

Reclamanți: M.B. alții

Pârât: Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou”

Întrebările preliminare

- 1) Finalitatea și efectul util ale Acordului-cadru privind munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO [1999.] L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129), sunt repuse în discuție de o interpretare a dispozițiilor de drept național care transpun acordul-cadru în ordinea juridică internă potrivit căreia din definiția contractelor pe durată determinată „succesive”, în sensul clauzei 1 și al clauzei 5 punctul (2) din acordul-cadru, este exclusă prelungirea automată a contractelor de muncă pe durată determinată ale lucrătorilor din sectorul serviciilor municipale de salubritate, în temeiul unei dispoziții exprese de drept național precum articolul 167 din Legea nr. 4099/2012, pentru motivul că nu reprezintă o încheiere în formă scrisă a unui nou contract de muncă pe durată determinată, ci o prelungire a duratei unui contract de muncă deja existent?